



PROP DE VOSALTRES

La pietosa visita al cementiri

Estimats diocesans:

Gairebé de manera inconscient, quan arriben aquests dies, m'atreveixo a posar per escrit un breu comentari sobre la mort i el record dels nostres difunts. Són molts els qui van al cementiri i, davant la tomba dels seus éssers estimats, resen, recorden i agraeixen. És impressionant contemplar com famílies senceres guarden uns moments de silenci per netejar les làpides i posar unes flors i com s'omplen de cotxes els voltants d'aquests llocs sagrats on els difunts esperen la resurrecció.

La Commemoració dels Fidels Difunts que se celebra cada dos de novembre ens recorda la nostra solidaritat amb tots aquells que han travessat el llindar de la mort i ens ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre el sentit profund de la pròpia vida i la seva fi. Els cristians sabem la diferència que hi ha entre aquesta celebració i la del dia u, festivitat de Tots Sants, en la qual gaudim i ens alegrem de la glòria que ingents grups d'avantpassats nostres habiten la Casa del Pare. Experimentem l'alegria, d'una banda, en el primer dia, a la qual afegim la virtut de l'esperança en el segon gràcies a l'anhel del nostre cor perquè ja estiguin als braços de Déu. Per això li adreçem les nostres oracions. Tots dos sentiments s'uneixen en aquestes jornades que ens omplen de consol i ens recorden les paraules de Jesús sobre la seva mort i la seva resurrecció, que ens ajuden a acceptar la nostra mort i a confiar en la nostra resurrecció.



És cert que actualment tenim tendència a amagar la realitat de la mort. L'apartem dels nostres domicilis i preferim que els qui moren siguin atesos per empreses especialitzades. No volem que els nens i adolescents pateixin pels familiars que moren, però tampoc els proporcionem recursos per afrontar aquesta realitat ineludible. Ens fa por parlar de la mort o, almenys, ens incomoda, perquè ens obliga a afrontar la nostra pròpia finitud. Ens hem acostumat a modelar el cos humà amb innombrables procediments que allarguen l'eterna i bella joventut fugint de les arrugues i les limitacions de la vellesa. Sembla que molesta la contemplació dels cossos ancians. Segurament sempre ha estat així, diran els sociòlegs, i no hi ha cap dubte que en totes les èpoques hi ha hagut un temor reverencial davant la mort. Els llibres en són testimonis privilegiats en cada període perquè ens descriuen les tra-

dicions funeràries i les atencions dels últims dies a l'ésser humà. En el passat i, sobretot, en el present, perquè ens afecta de ple, busquem una resposta a la condició mortal.

La resposta cristiana ens l'ofereix Jesucrist. Les seves paraules i els seus gestos són un camí segur per a la nostra vida. Acudim a Ell quan arriben dificultats i quan gaudim d'alguna mena de felicitat personal, familiar o professional. Per descomptat, tenim confiança davant les preguntes radicals sobre el sentit de la vida present i futura. Quan anem als funerals llegim o sentim que la mort no és el final de tot, i ho creiem i acceptem, perquè des de la visió de l'eternitat comprenem d'una

altra manera millor les nostres relacions amb els altres i la condició antropològica del nostre ésser. I Jesucrist ens ho ensenya amb la pròpia experiència fins a la mort en creu, després de suportar els sofriments de la passió, fins a la Resurrecció.

La situació del creient el porta de manera indiscutible cap a l'oració, que el vincula amb el Senyor i l'ànima a sol·licitar el millor per als difunts. Els qui durant aquests dies aneu al cementiri, reseu per ells i participeu de l'Eucaristia, misteri de la Mort i Resurrecció del Senyor, ja que és el més important que pot fer un cristià en aquestes jornades. I sempre.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Fra Xabier Gómez, nou bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La Santa Seu va fer públic el passat 8 d'octubre que el papa Francesc ja ha nomenat fra Xabier Gómez García, de 54 anys, nou bisbe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. La seva ordenació episcopal i inici del seu ministeri tindrà lloc el proper 30 de novembre, amb una cerimònia a la catedral de Sant Llorenç.

Fra Xabier Gómez García va néixer l'11 d'abril de 1970 a Azkoitia i va rebre l'ordenació presbiteral a la diòcesi de Sant Sebastià l'any 1994. Des-

prés de nou anys al servei d'aquesta diòcesi, va iniciar el noviciat amb els dominics a Salamanca, on va fer la professió el 2004. Entre 2016 i 2018, va ser prior del convent de Santa Caterina de Barcelona. És llicenciat en Teologia, té un màster en Orientació i Mediació Familiar i s'ha especialitzat en Mediació Social Intercultural. Fins ara era, entre altres responsabilitats, director del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola.



CERCA DE VOSOTROS

La piadosa visita al cementerio

Queridos diocesanos:

Casi de forma inconsciente, cuando llegan estos días, me aventuro a poner por escrito un breve comentario sobre la muerte y el recuerdo de nuestros difuntos. Son muchos los que acuden al cementerio y, ante la tumba de sus seres queridos, rezan, recuerdan y agradecen. Es impresionante contemplar cómo familias enteras guardan unos momentos de silencio para limpiar las lápidas y poner unas flores y cómo se llenan de coches los alrededores de estos sagrados lugares donde los difuntos esperan la resurrección. La Conmemoración de los Fieles Difuntos que se celebra cada dos de noviembre nos recuerda nuestra solidaridad con todos aquellos que han cruzado el umbral de la muerte y nos ofrece la oportunidad de reflexionar sobre el sentido profundo de la propia vida y de su final. Los cristianos sabemos la diferencia que existe entre esta celebración y la del día uno, festividad de Todos los Santos en la que gozamos y nos alegramos de la gloria que ingentes grupos de antepasados nuestros habitan en la Casa del Padre. Alegría por una parte en el primer día a la que añadimos la virtud de la esperanza en el segundo debido al anhelo contenido en nuestro corazón de que estén ya en los brazos de Dios. A Él le dirigimos nuestras oraciones en ese sentido. Ambos sentimientos se unen en estas jornadas que nos llenan de consuelo y nos recuerdan las palabras de Jesús sobre su muerte y su resurrección. Esto nos ayuda a aceptar nuestra muerte y a confiar en nuestra resurrección.

Es cierto que en la actualidad hay una tendencia a esconder la realidad de la muerte. La apartamos de nuestros domicilios. Preferimos que los que mueren sean atendidos por empresas especializadas. No queremos que los niños y adolescentes sufran por los familiares que fallecen; tampoco les proporcionamos recursos para afrontar esta realidad indiscutible. Nos da miedo hablar de la muerte o, al menos, nos resulta incómodo porque nos obliga a afrontar nuestra propia finitud. Nos hemos acostumbrado a moldear el cuerpo humano con innumerables procedimientos que prolongan la eterna y bella juventud huyendo de las arrugas y las limitaciones de la vejez. Parece que molesta la contemplación de los cuerpos ancianos. Seguramente siempre ha sido así, me dirán los sociólogos; no cabe duda de que en todas las épocas ha habido un temor reverencial ante la muerte. Los libros son testigos privilegiados en cada período ya que nos describen las tradiciones funerarias y las atenciones de los últimos días del ser humano. En el pasado y, sobre todo en el presente porque nos afecta de lleno, hay una respuesta a la condición mortal.

La respuesta cristiana nos la ofrece Jesucristo. Sus palabras y sus gestos son un camino seguro para nuestra propia vida. A Él acudimos cuando sobrevienen dificultades o cuando gozamos de algún tipo de felicidad personal, familiar o profesional. Por supuesto confiamos ante las preguntas radicales sobre el sentido de la vida presente y la futura. La muerte no es el final de todo, leemos o escuchamos en los funerales a los que asistimos. Así lo creemos y lo aceptamos porque desde la visión de la eternidad comprendemos de otro modo mejor nuestras relaciones con los demás y la condición antropológica de nuestro ser. Y Jesucristo nos lo enseña con su propia experiencia hasta la muerte en cruz, después de soportar los sufrimientos de la pasión, hasta la Resurrección.

La situación del creyente le conduce de modo indiscutible a la oración que le vincula con el Señor y le anima a solicitar lo mejor para los difuntos. Quienes acudáis durante estos días al cementerio, rezad por ellos. Participad de la Eucaristía, misterio de la Muerte y Resurrección del Señor. Es lo más importante que puede hacer un cristiano en estas jornadas. Y siempre.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Lliurats els premis del 157è Certamen Literari Marià



El lleidatà José Manuel Gómez Hernández ha estat el guanyador de la 157a edició del Certamen Literari Marià, que organitza l'Acadèmia Mariana i que, enguany, ha dedicat a la Mare de Déu de Montalbà de Preixana. Gómez, que és germà major de la Confraria del Crist de l'Agonia, ha guanyat la Flor Natural del concurs literari amb el poema en castellà *Virgen Blanca* que li va lliurar el bisbe Salvador.

En un acte al paranimf de la Casa de l'Església, també es van guardonar la resta d'autors que han guanyat premis en les diferents categories. El premi

del bisbe de Solsona, Francesc Conesa, ha estat per a la poesia titulada *Mare de Déu de Lord*, de Lluís Coll Gilabert, mentre que el premi de la Paeria ha estat concedit a Maria Carmen Mor Rodes, per la poesia que porta com a títol *Maria*. El premi de l'Ajuntament de Preixana, l'ha rebut la poesia *A la Verge de Montalbà*, de Manuel Berenguer Mateu, de Preixana i el premi del Patronat de Montalbà ha estat per a la poesia *Record del Dilluns Màgic*, de la lleidatana Blanca Aragonès Ricart. El premi de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida ha estat declarat desert, tot i que s'ha atorgat un accésit a Joan Lluís Calderó Roure, pel poema *Far de Llum Divina*.

En l'apartat de prosa s'ha guardonat el treball de recerca històrica titulat *Montalbà, Estrella de l'Alba*, de l'escriptor i poeta lleidatà Joan Bellmunt i Figueras.

La imatge de la Mare de Déu de Montalbà de Preixana va presidir l'acte en què la historiadora Montse Macià, com a conservadora del certamen, va pronunciar un discurs en què va repassar la història del paranimf i de la capella de la Mare de Déu Blanca de l'Acadèmia, construïts «per promoure el culte i la devoció a la Mare de Déu a través de l'art i la literatura», així com la història de la devoció a la Mare de Déu de Montalbà.

Reobren els «frarets» per celebrar sant Francesc

El santuari de Sant Antoni de Pàdua dels franciscans de Lleida, tancat des de l'agost de 2022 quan van marxar els frares, va obrir de nou les seves portes per un dia, el 3 d'octubre, vigília de la festa de sant Francesc d'Assís, per celebrar-hi l'Eucaristia i festejar el fundador dels franciscans. La celebració fou organitzada pels terciaris franciscans i hi van acudir un bon nombre de fidels. La Missa va ser presidida pel guardià del santuari de Pompeia de Barcelona fra Arún, franciscà caputxí procedent de l'Índia, i concelebrada pel rector de les parròquies del Carme i Sant Joan, Mn. Xavier Navarro.



EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

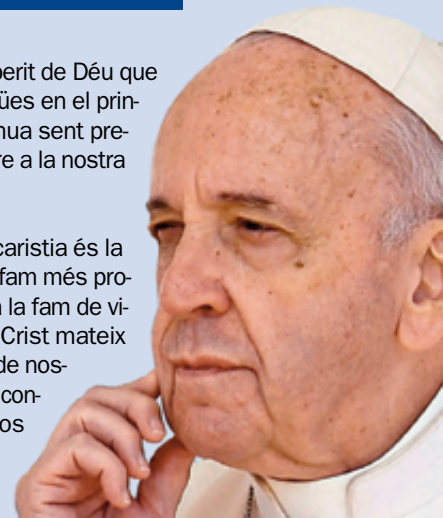


@Pontifex_es: «Benvolguts nens i nenes, Déu, que ens estima des de sempre, ens mira amb la mirada del papà més amorós i de la mamà més tendra. Ell mai s'oblida de nosaltres, i cada dia ens acompanya i ens renova amb el seu Esperit» (25 de maig).

@Pontifex_es: «Sense la fe, tot s'esfondra; i sense l'oració, la fe s'apaga. Per això l'Església, que és casa i escola de comunió, és casa i escola d'oració» (27 de maig).

@Pontifex_es: «L'Esperit de Déu que planava sobre les aigües en el principi dels temps continua sent present i porta llum i ordre a la nostra vida» (29 de maig).

@Pontifex_es: «L'Eucaristia és la resposta de Déu a la fam més profunda del cor humà, a la fam de vida veritable: en ella, Crist mateix està realment enmig de nosaltres per a nodrir-nos, consolar-nos i sostenir-nos en el camí» (30 de maig).



Pla de formació per a rectors i laics

El plenari del Consell Pastoral del Bisbat de Lleida es va reunir, el passat 8 d'octubre a la Casa de l'Església, per definir un programa de formació per a rectors i laics enfocat a poder fer operatiu l'objectiu general de conversió pastoral definit al Pla Diocesà de Pastoral 2024-2025. Aquest programa de formació va ser una de les propostes sorgides de l'Assemblea Diocesana celebrada el passat mes de maig.

La formació busca promoure que les persones que han assumit tasques de responsabilitat en la comunitat puguin anar més enllà, en la línia evangelitzadora i de renovació que indica el Sínode.

D'altra banda, els consells pastorals de les parròquies i unitats pastorals que formen l'Arxiprestat Sant Anas-tasi també es van reunir el 4 d'octubre per debatre



sobre com es duu a terme l'acollida a les respectives parròquies, què es proposa a les persones que són acollides i com l'arxiprestat respon a la situació actual.

REFLEXIONS

No visquem tenint enemics

Sense cap mena de dubte un dels manaments que Jesús ens ha traspassat més difícils de complir és: estimeu els vostres enemics. Que a més a més ho concreta: «feu bé als qui us odien, beneïu els qui us mal-leeixen, pregueu pels qui us calumnien» (Lc 6,27-28).

Endinsem-nos en l'Evangeli per comprovar la importància que li dona Jesús a perdonar. Fa passar el perdó a l'enemic per davant de l'obligació ritual de presentar una ofrena a l'altar: «ja tornaràs després a presentar la teva ofrena... ves primer a fer les paus si records que el teu germà té alguna cosa contra tu» (Mt 5,23-24). Ens pot haver passat per alt, no és que el germà t'hagi fet alguna ofensa a tu i que l'hagis de perdonar. El que diu Jesús es que vagis tu a fer les paus amb el teu germà que s'ha sentit ofès per alguna cosa que li hagi fet tu. El perdó no li has de donar tu a ell, te l'ha de donar ell a tu. Jesús ens complica el fet d'haver de perdonar. Demanar perdó i perdonar van junts. Estimar l'enemic és detectar en què he pogut ofendre l'altre. Cal vetllar doncs en no tenir enemics. Passar a viure estimant conscientment en tot moment, és a dir, fent-ho tot per amor i amb amor. Això és assemblear-nos de la millor manera a Jesús perdonant des de la creu.

Hi ha motius suficients per deixar sol a Jesús tal com van fer tants oïdors de la seves paraules. I és que estimar l'enemic, que inclou el perdó incondicional, no és una actitud humana. Estimar sense mesura és el qualificatiu de Déu, el Pare misericordiós. I per poder-ho fer hem d'assemblear-nos a Ell, ens hem de divinitzar. Com que això, aquí a la terra és impossible, la proposta per complir aquest difícil manament és no tenir enemics per a no haver-los d'estimar.

Mn. Valentí Alonso i Roig

Processó per la Mare de Déu del Roser

Unes 80 persones de la parròquia de Sant Martí van participar en la processó amb motiu de la festivitat de Mare de Déu del Roser, cotitular d'aquesta església.

L'acte, que és el tercer any que se celebra, va començar amb una missa, seguida per la processó, que va recórrer diversos carrers des de la

parròquia fins a l'entrada de l'antiga església romànica de Sant Martí. La imatge de la Mare de Déu va ser traslladada a espatlles per la Germandat de la Casa de Andalucia, acompanyada per la seva banda de tambors.

La processó va finalitzar amb el cant de la Salve Rociera i una ofrena d'espelmes a la Verge del Roser.



Pelegrinatge a Roma pel Jubileu

Amb motiu de la celebració del proper Jubileu 2025, que tindrà lloc del 24 de desembre de 2024 al 6 de gener de 2026 (el 29 de desembre s'iniciarà a la nostra diòcesi), el Secretariat de Pelegrinatges i Romeries del Bisbat de Lleida organitza un pelegrinatge a Roma del 22 al 29 de març de 2025, sota el lema «Pelegrins d'Esperança». El viatge inclou visites a Mònaco, Sanremo, Pisa, Florència i Siena, a més de Roma i el Vaticà, on està prevista una audiència papal. Les inscripcions es poden fer fins al 15 de gener a la recepció del Bisbat o a les diferents parròquies de la diòcesi, per mail a pelegrinacionsbisbatdelleida@gmail.com, o als telèfons **973 268 628 (Bisbat de Lleida)** o **619 221 603 (Lurdes)**.

MÒNACO - SANREMO - PISA - FLORENÇA - SIENA - ROMA - CIVITAVECCHIA - CIUTAT DEL VATICÀ	
Del 22 al 29 de març 2025	
DIA 1 - 22 de març	LLEIDA - MÒNACO - SANREMO
DIA 2 - 23 de març	SANREMO - PISA - FLORENÇA
DIA 3 - 24 de març	FLORENÇA - SIENA
DIA 4 - 25 de març	SIENA - ROMA
DIA 5 - 26 de març	ROMA - Audiència papal. Ciutat del Vaticà, visita als Museus, la Capella Sixtina i la Basílica de Sant Pere. Visita a la Roma Barroca.
DIA 6 - 27 de març	ROMA - Basílica de Sant Pere encadenat, on es custodia el Moiró de Miquel Àngel. Catacumbes i Basílica Major de Santa Maria Major. Sant Joan de Laterà i l'Església Santa.
DIA 7 - 28 de març	ROMA - CIVITAVECCHIA - NAVIGACIÓ - Basílica de Sant Pau Extramurs, catacumbes i celebració de l'eucaristia. Trasllat a Civitavecchia per embarcar a Barcelona.
DIA 8 - 29 de març	NAVIGACIÓ - BARCELONA - LLEIDA

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6, 12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa

Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Víctor, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Ef 6,10-20 / Sl 143 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a

Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

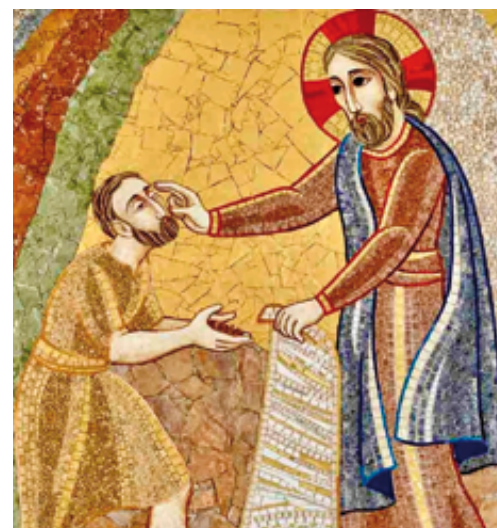
2. ■ Dissabte [Leccionari «de difunts». Per exemple: Rm 8,31b-35.37-39 / Sl 114 / Jo 17,24-26]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. Sant Martí de Porres (1579-1639), religiós dominicà, de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

«Rabuni, feu que hi vegi»



Mosaic de Bar-Timeu el Cec, de Marko Ivan Rupnik. Capella de l'Anunciació. Centre d'Espiritualitat Santa Dorotea, Asolo (Itàlia).

És molt interessant analitzar una mica l'escena de l'evangeli. D'entrada veiem un cec que quan sentí que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: *Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi*. Una bona pregària, lògica i natural, que expressa la necessitat que té de veure-hi. Per a la gent no els importa. *Tothom el renyava per fer-lo callar*. Ningú no es compadeix ni es posa en el lloc del cec. La gent només sent els crits i se sent molesta! Però Jesús, en canvi s'aturà i digué: *Crideu-lo*. Jesús no passa de llarg davant la súplica i la necessitat del cec. S'atura, i demana que li portin el cec. I ara sí, ara sembla que tots estan per ell: *Anima't i vine, que et crida*. Com canviem les persones! I el gest del cec indica la força i la decisió amb que demana la guarició: *Llança la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús*. I a la pregunta de Jesús sobre què vol que li faci, diríem que l'oració és molt senzilla: *Rabuni, feu que hi vegi*. I Jesús que coneix la fe d'aquell home (sense fe no hi ha miracle) li diu: *Ves, la teva fe t'ha salvat*. Però el cec no en té prou en recuperar la vista, sinó que es converteix en deixeble seu: *El seguia camí enllà*. Abans ha renunciat a la seva vida anterior: *llença la capa*, i ara comença una vida nova: *segueix Jesús*. Un exemple per a tots nosaltres. Aquesta curació és el signe de la salvació que Déu atorga al seu poble. Diu Jeremies: *Proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble*. I afegeix: *Tots hi seran, cecs, coixos, mares que crien, tornarà una gentada immensa*. Per això la guarició del cec és un signe que ja ha arribat l'alegria i el consol per part de Déu. Jeremies fa referència al retorn dels exiliats però la salvació de Jesús va molt més enllà. Per això podem proclamar: *Crideu d'alegria, el Senyor ha salvat el seu poble*. Ens podem imaginar la immensa alegria del cec. També nosaltres li hem de dir al Senyor: *Feu que hi vegi*. Que ens obri els ulls de la fe per veure les persones i la vida amb la mirada de Déu i amb el cor ple de compassió pels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creiem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Negueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? El respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!»». Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Cuando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec».

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.